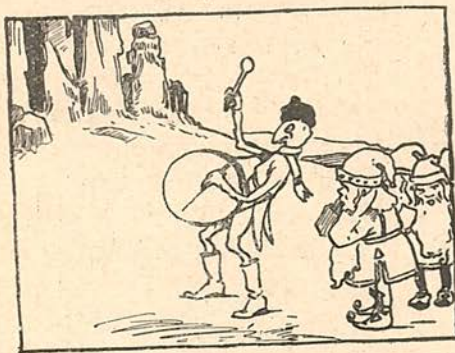

Капна отъ умора,
 Най-попире срѣшна
 Чудновата хора:
 Съсъ бради голѣми
 Дълги до земята,
 Хванаха и дѣрпатъ
 Щурчо за ржката.
 Кжшитѣ имъ малки
 Отъ кристалъ и злато,
 Въ сънь не е сънувалъ
 Царство по чудато . . .
 Позасмѣ се Щурчо;
 Тжпана удари,
 Сбраха се край него
 Малкитѣ другари.
 — Я кажи ни, чичо,
 Какъ така изпадна? . . .
 Какъ предъ нашто царство
 Змей не те открадна?
 Змеятъ ще се жени
 Съ нашата царица,

И несмѣй отъ него
 Да прехвъркне птица!
 Царството зароби
 Отъ години време,
 Който го пропжди
 Всичко ще да вземе. —
 — Змеятъ ли? — извика
 Щурчо тжпанаря, —

Съ дваждъ по-силна сила
 Тжпанъ заударя.
 Екнаха горитѣ
 Сѣкашъ грѣмъ се грѣмна.
 Щурчо чудо стори,
 Змеятъ не осѣмна.
 — Ето, нѣ, спасихъ ви
 Царството отъ змея,
 Тжпана ще бия
 Пѣсни ще ви пѣя. —
 Малкитѣ джуджета
 Викнаха тогава:
 — Царъ бжди ни, братко,
 Ти си нашта слава.
 Ние ще ти дадемъ
 Малката царица,
 Нека тя да бжде
 Твоя годеница.
 Тебъ се пада всичко
 Братко, непознати,
 Мечове и злато
 Слънчеви палати. —
 Викнаха тогава,
 Бѣлата царица,
 Бледна като цвѣте
 Плаха като птица.
 Гледа Щурчо шуравъ
 И не хваща вѣра,
 Чакъ до царъ ли вече
 Господъ го докара?
 Всички надойдоха
 Въ свилени премѣни,
 Бѣлата царица
 Съ Щурчо ще се жени.
 Съ радостъ възвестиха.
 Въ царството далечно,
 Нека тоя празникъ
 Да се помни вѣчно.
 И до днесъ разправятъ,
 И до днесъ се чува,